Balla Zsófia

Hazatalálás

Nem tudom, ebben az akváriumban
bevándorló vagyok vagy őshonos?
Az ember sokféle ősre bukkan,
kiket a húsa egybemos.

Az éhség hömpölyög a tengerekből erre,
délibáb hívja földrészeken át,
ömlik erdőn-folyón futó ember keserve:
hogy el kell hagynia s hogy nem talál hazát.

II.

József Egyiptomban, Mária Betlehemben:
úgy maradtunk meg mi is: mások kenyerén.
Ott sírok a ránk szakadó tömegben.

Ma kik vagyunk itt, Te meg én?

Ki más országba mész, hántsd le az álmodat,
hintsed be nyomodat.
A Föld, a föld minket is befogad.

Életem

Az eposz részletei elhomályosulnak.
Tudom, hogy győztem, s ami megesett,
elhalkul, a páncélok szertehulltak.
Arcot, néhány szót őrzök egy keveset.

Minden összebékül bent, ez a baj.
Nagy haragok és körmönfont csaták
értelmüket vesztik, a hősi zaj
rezegve kocsonyás dallamra vált.

Lehet, nem fogom megtudni soha,
miképp történt ez-az
s miért épp úgy esett.
Amit átéltem, testem szilánkjaiba
épül, s nem sejtem,
miben csalok és miben tévedek.

Mondanám – de ki száll le múlt időbe?
Nem mutatható meg az a röpke fény,
amely betöltött, elhalt s most is él.
Életem enyém – de a másokéba szőve.